

KAPITTEL 3

Amy Cahill mente hun måtte ha verdens plagsomste lillebror. Og det var *før* han nesten fikk tatt livet av henne.

Alt sammen begynte da herr McIntyre leste opp bestemorens testamente og viste dem videoen.

Amy var helt i sjokk. Der satt hun og holdt en grønn papirslipp som var verdt en million dollar. En utfordring? En farlig hemmelighet? Hva var det som foregikk her? Hun stirret på den tomme skjermen. Det var ikke til å tro at bestemoren skulle ha funnet på noe sånt. Den videoen måtte være tatt opp for månedsvis siden, slik som Grace hadde sett ut. Og det å se henne slik på den skjermen var vondere enn salt i et sår. Hvordan kunne Grace ha planlagt noe så kolossalt og ikke sagt et ord til dem på forhånd?

Amy hadde aldri ventet å arve noe større. Det eneste hun ønsket seg, var et eller annet etter bestemoren – et minne, kanskje et av de nydelige smykkene hennes ... Og nå dette. Hun følte seg aldeles fortapt.

Det var ingen hjelp at Dan sto og hoppet som om han måtte på do. "En million dollar!" pep han. "Gjett om jeg kan kjøpe baseballkort! Mickey Mantle som

nybegynner og et Babe Ruth 1914!"

Slipset hang på skeive og passet akkurat til det skeive gliset. Han hadde et arr under det ene øyet, det var fra da han hadde vært på kommando-raid som sjuåring og snublet over plastgeværet sitt. Det var akkurat en sånn liten demon han var. Men det Amy virkelig hadde i vrangstrupen var hvor fornøyd han virket, som om det overhodet ikke plagde ham med alle disse menneskene.

Amy avskydde menneskemengder. Det føltes som om alle glodde på akkurat henne og ventet på at hun skulle dumme seg ut. I mareritt iblant drømte hun at hun sto på bunnen av en sjakt, og der oppe sto alle hun kjente og glodde ned på henne og lo. Hun prøvde og prøvde å klatre opp, men greide det aldri.

Akkurat nå var det eneste hun hadde lyst til å løpe inn på biblioteket til Grace, lukke døra og kripe sammen med en bok. Hun hadde lyst til å finne Saladin, Graces egyptiske mau-katt, og kjøle med ham. Men Grace var død, og den stakkars katten ... hvem visste hvor han var nå? Hun blunket tårene vekk fra øynene og tenkte tilbake på den siste gangen hun hadde sett mormoren sin.

Deg skal jeg nok bli stolt av, hadde Grace sagt. De hadde sittet på den svære himmelsenga hennes, med en malende Saladin mellom seg. Grace viste henne et håndtegnet kart over Afrika og fortalte historier om sine eventyr der som ung oppdagelsesreisende. Tynn og skrøpelig hadde hun sett ut, men ilden i blikket brant like hett som alltid. Solskinnet forvandlet håret hennes til spunnet sølv. *Mange eventyr har jeg opplevd, vennen min, men de vil blekne mot dine.*

Amy var på gråten. Hvordan kunne Grace tro at Amy skulle oppleve store eventyr? Det var jo så vidt hun kunne samle mot nok til å gå på skolen hver morgen.

"Jeg kan kjøpe et ninja-sverd," bablet Dan. "Eller en sabel fra borgerkrigen!"

"Ti nå still, Dan," sa hun. "Dette er alvor."

"Men pengene –"

"Ja da," sa Amy. "Men hvis vi tok pengene, måtte vi jo spare dem til skolegang og sånn. Du vet åssen tante Beatrice er."

Dan rynket pannen, som om dette var noe han hadde glemt, enda han visste utmerket godt at det bare var for Graces skyld at tante Beatrice passet på dem. Amy hadde alltid ønsket at Grace hadde adoptert dem da foreldrene deres døde, men det gjorde hun ikke. Av grunner hun aldri hadde forklart, hadde hun heller presset Beatrice til å bli formynder for dem.

De siste sju åra hadde Dan og Amy levd på Beatrices nåde i en ørliten leilighet med skiftende au pairer på rekke og rad. Beatrice betalte for alt, men ikke mer enn hun måtte. Amy og Dan fikk nok å spise og et nytt skift klær hvert halvår, og det var det. Ingen bursdagspresanger. Ingen hyggelige overraskelser. Ingen lommepenger. De gikk på vanlig, offentlig skole, og Amy hadde aldri penger til å kjøpe bøker, altså satt hun på det kommunale biblioteket, eller iblant i bruktboksjappa i Boylston Street, hvor de ansatte kjente henne. Dan tjente noen skillinger selv på å handle med samlekort, men mye ble det ikke.

Hver hverdag i sju år hadde Amy vært sur på Grace for at hun ikke hadde tatt dem til seg, men hver helg var det umulig å fortsette å være sint. For så snart de

kom til Cahillhus, konsentrerte Grace seg om dem fullt og helt og behandlet dem som om de var de viktigste menneskene i verden. Hver gang Amy tok mot til seg og spurte hvorfor de ikke kunne bli der bestandig, smilte hun bare sørgmodig. *Det har sine grunner, vennen min. En dag vil du forstå det.*

Og nå var Grace borte. Amy visste ikke hva tante Beatrice kom til å gjøre, men at de hadde bruk for penger var i hvert fall sikkert. Penger betydde at de ville oppnå en viss uavhengighet. Kanskje de kunne få seg en litt større leilighet. De kunne kjøpe bøker når de ville og til og med ta videreutdanning. Hun hadde lyst til å studere historie og arkeologi. Det ville moren hennes ha likt.

Eller ... det håpet Amy iallfall. Hun visste jo så lite om foreldrene sine. Hun visste ikke engang hvorfor hun og Dan hadde fått morens pikenavn – Cahill – når faren deres het Trent. Hun hadde spurt Grace om det en gang, men da hadde hun bare smilt. "Det var slik foreldrene dine ønsket det," sa hun. Men den innbitte stoltheten i stemmen fikk Amy til å lure på om det ikke hadde vært Graces idé at de skulle ha Cahill-navnet.

Amy hadde vondt for å huske morens ansikt – eller noe som helst om foreldrene sine, før den forferdelige natta de døde. Og dét var noe hun gjorde sitt aller, aller beste for å la være å tenke på.

"OK," sa Dan langsomt. "Så kan jeg bruke *min* million på samlingen min. Og du kan bruke din på college. Så blir alle fornøyd."

Amy følte seg nesten kvalm. Det var krangler under utvikling over hele rommet. Holtene så ut som de var midt i en militærøvelse. Sinead Starling holdt brødrene

sine, Ned og Ted, på armlengdes avstand så de ikke skulle kvele hverandre. Irina Spasky sa en masse på lynfort russisk til han gutten fra realityshowet på TV, Jonah Wizard, og faren hans, men det var tydelig på fjesene deres at de ikke skjønnte russisk. Sinte stemmer fylte storsalen. Det var som om de rev Grace i småbiter, bit for bit, i kranglingen om arven etter henne. De ga blaffen i at Amys mormor nettopp var død.

Så var det noen like bak henne som sa: "Og dere tar naturligvis ikke utfordringen."

Det var Ian Kabra, med den irriterende søsteren sin ved sida av seg. Magen til Amy gjorde en liten kollbøtte, aldeles ufrivillig, for Ian var faktisk utrolig pen, med fabelaktig, mørk hud, ravgule øyne og et perfekt smil. Han var fjorten, like gammel som henne, men kledde seg som en voksen, i silkedress og slips. Han luktet til og med godt, av nellik. Amy ble forbanna på seg selv for at hun la merke til det.

"Så trist om det skulle hende deg noe," malte Ian. "Og så trenger dere jo pengene så veldig."

Natalie satte hendene for munnen og lot som hun ble overrasket. Hun så ut som en dukke i menneskestørrelse i den silkekjolen og med det frodige, svarte håret dandert bak over skulderen. "Ja, det er riktig, Ian! De er jo fattige! Det glemmer jeg bestandig. Det virker liksom så pussig at vi er i slekt, hva?"

Amy merket at hun rødmet og ville si noe riktig bitende til svar, men så funkete ikke stemmen.

"Å jaså?" sa Dan. "Vel, så kanskje vi ikke er i slekt, da! Kanskje dere er noen slags mars-mutanter, for ordentlige unger kler seg ikke som bankdirektører og flyr rundt i pappas privatjet."

Ian smilte. "Du misforstår, kjære fetter. Vi er virkelig glad på deres vegne. Vi vil ikke annet enn at dere skal ta pengene, få dere et deilig liv og aldri ofre oss en tanke mer."

"G-G-Grace," greide Amy å si – det var så følt at stemmen ikke ville samarbeide. "G-Grace ville –"

"Ville at dere skulle våge livet?" avsluttet Ian for henne. "Hvordan vet du det? Fortalte hun dere om dette kappløpet hun planla?"

Hverken Dan eller Amy svarte.

"Uff da," sa Ian. "Det må være leit – å tro at dere var Graces yndlinger, og så bli latt i stikken sånn. Kanskje dere ikke var så viktige for gamla som dere trodde, hva?"

"Ian, da," sa Natalie irettesettende. "Kanskje Grace simpelthen skjønnte at de ikke var modne for utfordringen. Det lyder jo ganske farlig." Hun smilte til Amy. "Vi ville virkelig ikke likt å se dere dø en smertefull død, ville vi vel? Hei og hopp."

Og Kabraene ruslet bort og forsvant i mengden.

"Hei og hopp," hermet Dan. "Forbanna tapere."

En del av Amy ville løpe etter Kabraene og slå dem ned med en stol. Men en annen del ville bare finne en stein å gjemme seg under. Hun hadde så gjerne villet gi dem en skikkelig lekse, og så greide hun ikke engang å snakke.

"De tar utfordringen," mumlet hun.

"Og så da, kanskje!" sa Dan. "Hva er to millioner fra eller til for dem? De har råd til å si nei takk."

"De truet oss. De vil ikke at vi skal bli med."

"Tenk om *de* lider en smertefull død," tenkte Dan høyt. "Forresten, jeg lurte på hva den skatten er for

noe.”

”Spiller det noen rolle?” sa Amy bittert. ”Vi kan jo ikke lete etter den. Vi har jo omtrent ikke penger til en bussbillett.”

Men likevel måtte hun jo lure. Grace hadde vært på oppdagelsesferd over hele verden. Kunne skatten være en tapt egyptisk kongegrav ... eller sjørøvergull? Herr McIntyre hadde snakket om at den ville gjøre vinnerne til verdens mektigste ... og hva kunne garantere noe sånt? Og hvorfor var det akkurat trettini spor?

Det var ikke til å unngå at hun var nysgjerrig. Hun elsket jo mysterier. Da hun var mindre, pleide hun å leke at moren fremdeles var i live, og at de reiste sammen til arkeologiske utgravningsfelter. Iblant var Grace også med, bare de tre, og utforsket verden og hadde det så fint sammen ... men det var jo bare en dum på lissom-lek.

”Søren òg,” murret Dan, ”jeg skulle gjerne tørka fli-ret av fjeset på de derre Kobraene ...”

I det samme ble begge to tatt grundig i armen av tante Beatrice. Ansiktet hennes var helt fordreid av sinne. ”Nå finner dere ikke på noe idiotisk! Jeg er fast bestemt på å ta min million dollar, og dere to har å gjøre det samme! Ikke vær redd, jeg skal nok sette dem på konto til dere blir voksne og ikke bruke mer enn rentene selv. Til gjengjeld skal jeg la dere fortsette som mine myndlinger.”

Amy kjente raseriet boble opp i halsen. ”Du ... du vil *la oss* fortsette å være myndlinger? Du vil *la oss* få gi deg *våre* to millioner dollar?”

Ikke før var ordene sagt, før hun nesten ikke kunne tro at hun hadde greid å få dem ut. Beatrice skremte

vanligvis vettet av henne. Selv Dan så imponert ut.

”Pass munnen din, unge dame!” advarte Beatrice. ”Vis ansvar, ellers ...!”

”Ellers hva?” spurte Dan med uskyldig mine.

Fjeset til Beatrice ble sprutrødt. ”Ellers, din lille opp-komling, ellers slår jeg hånden av dere og overlater dere til barnevernet! Som ubemidlede foreldreløse, og jeg skal personlig se til at ingen Cahill gir dere noen som helst hjelp! Dette er jo fullstendig absurd. Dere har å ta pengene og glemme hele min søsters latterlige plan om å finne –”

Og der bråtidde hun.

”Finne hva da?” spurte Dan.

”Det kan være det samme,” sa Beatrice. Som et sjokk gikk det opp for Amy at grandtanta deres var *redd*. ”Bare velg riktig nå, ellers blir det ikke mer støtte å få av meg!”

Dermed marsjerte hun sin vei. Amy skottet på Dan, men før hun rakk å si noe, klemtet herr McIntyre med en liten bjelle. Sakte stilnet kranglingen og spetakkelet i storsalen, og folk fant tilbake til plassene sine.

”Tida er inne,” sa herr McIntyre. ”Jeg må gjøre det helt klart at når valget først er truffet, går det ingen vei tilbake. Ingen kan ombestemme seg.”

”Vent et øyeblikk, William,” sa Alistair Oh. ”Dette er høyst urimelig. Vi vet nesten ingenting om denne utfordringen. Hvordan kan vi bedømme om den er innsatsen verd?”

Herr McIntyre spisset leppene. ”Det er begrenset hva jeg kan si, herr Oh. De vet at Cahill-slekta er svært stor ... og svært gammel. Den har mange greiner. Noen av dere har inntil i dag ikke vært klar over at dere er

Cahiller. Men som fru Cahill sa i sin videotale til dere, har denne slekta vært sterkt medvirkende til å forme hele vår sivilisasjon. Flere av historiens betydeligste skikkelser har faktisk vært Cahiller."

Rommet ble fylt av oppspilt mumling.

Tankene svirret i hodet til Amy. Hun hadde alltid visst at Cahillene var viktige folk. Mange av dem var rike. De bodde spredd over hele verden. Men at de skulle ha formet hele sivilisasjonen? Hun var ikke sikker på hva herr McIntyre mente.

"Historiske skikkelser?" brølte Eisenhower Holt. "Hvem da, lissom?"

Herr McIntyre kremtet. "Herr Holt, det skal godt gjøres å nevne en betydelig historisk skikkelse fra de siste århundrene som *ikke* tilhørte denne slekta."

"Abraham Lincoln," ropte kusine Ingrid. "Eleanor Roosevelt."

"Ja," sa herr McIntyre kort og greit. "Og ja."

Rommet ble taust. Lamslått.

"Harry Houdini!" ropte Madison Holt.

"Lewis og Clark!" sa søsteren hennes.

"Ja, ja og ja," sa herr McIntyre.

"Nei, nå får du gi deg!" ropte Eisenhower. "Det er ikke mulig!"

"Jeg er helt enig," sa onkel José. "Nå driver De ap med oss, McIntyre."

"Jeg mener det helt alvorlig," forsikret den gamle advokaten. "Men alle Cahill-klanens tidligere bedrifter er likevel for ingenting å regne mot den utfordringen dere vil møte nå. Tida er inne for dere til å avdekke Cahillenes største hemmelighet og bli tidenes mektigste medlem av slekta – eller dø i forsøket."

Amy kjente noe kaldt og tungt i magen, som om hun hadde svelget en kanonkule. Hvordan kunne hun være i slekt med alle disse berømte menneskene? Hvordan i all verden kunne Grace ha trodd at Amy kunne bli mektigere enn dem? Hun ble nervøs bare ved tanken. Ikke snakk om at hun kunne samle mot nok til noen farlig oppdagelsesferd.

Men hvis de *ikke* tok imot utfordringen ... Hun husket hvordan Beatrice hadde tviholdt dem i armen og kommandert dem til å ta pengene. Beatrice kom garantert til å finne en utvei til å stjele de to millionene fra dem. Amy kom aldri til å kunne yppe seg mot henne. De kom til å dra tilbake til den triste, lille leiligheten, og allting ville fortsette som før, bare at Grace ikke kom til å være der. Ingen helgebeseøk å se fram til, ingenting som minnet om henne. Amy hadde aldri trodd at noe kunne være verre enn da foreldrene hennes døde, men dette var det. Nå var hun og Dan *fullstendig* alene. Den eneste utveien var denne sinnssyke ideen om at de var ledd i en sentral historisk slekt ... ledd i et mystisk slags kappløp ... Amy merket at hun begynte å svette i hendene.

"Dere legger ut på en ferd som kan føre dere til skatten," sa herr McIntyre. "Men bare én av dere vil nå fram. Ett individ," – blikket hans rørte et øyeblikk Amys ansikt – "eller ett lag vil finne skatten. Mer kan jeg ikke fortelle dere. Jeg vet ikke selv hvor jakten vil føre dere. Jeg kan bare peke ut veien, holde oppsyn med framdriften og kanskje bidra med et og annet råd underveis. Vel – hvem velger først?"

Tante Beatrice reiste seg. "Dette er latterlig. Er det noen av dere som blir med på denne dumme leken, så

er de idioter. Jeg tar pengene!”

Herr McIntyre nikket. ”Som De ønsker, frue. Så snart De har forlatt rommet her, vil tallene på anvisningen Deres bli aktivert, og De kan ta ut pengene Deres fra Royal Bank of Scotland når det måtte passe. Hvem er den neste?”

Flere andre reiste seg og valgte pengene. Onkel José. Kusine Ingrid. Et dusin andre som Amy ikke dro kjensel på. Samtlige tok imot den grønne slippen og ble øyeblikkelig millionærer.

Så reiste Ian og Natalie Kabra seg.

”Vi tar utfordringen,” erklærte Ian. ”Vi to arbeider på lag. Gi oss sporet.”

”Ja vel,” sa herr McIntyre. ”Anvisningene deres, takk.”

Ian og Natalie gikk bort til bordet. Herr McIntyre tok fram en sigarettener i sølv og tente på million-dollar-papirene. Til gjengjeld rakte han Ian og Natalie en brun konvolutt forseglet med rød lakk. ”Her er det første sporet. Dere kan ikke lese det før dere får beskjed. Dere, Ian og Natalie Kabra, blir Lag 1.”

”Hei!” protesterte Eisenhower Holt. ”Hele familien vår tar utfordringen! Vi vil være ener-laget.”

”Vi er nummer én,” begynte Holt-ungene å messe, og pitbullen deres, Arnold, bykset til værs og bjeffet i takt.

Herr McIntyre hevet en hånd for å få ro. ”Ja vel, herr Holt. Familiens slipper, takk. Dere blir da lag nummer ... æhm, dere blir også et lag.”

Byttehandelen ble unnagjort – fem millioner dollar mot en brun konvolutt med et spor – uten at Holtene løftet så mye som et øyenbryn. Da de marsjerte tilbake

til plassene sine, knubbet Reagan borti skulderen til Amy. ”Våger’u’kke, så vinner’u’kke, din tufs.”

Alistair Oh karete seg på beina. ”Vel, vel, da. Jeg har aldri kunnet motstå en god gåte. Så du kan vel like godt kalle meg Lag 3.”

Så var det Starlingene som styrtet fram og la slippene sine på bordet, og ytterligere tre millioner gikk opp i røyk.

”Da,” sa Irina Spasky. ”Jeg også skal spille dette spill. Jeg arbeider alene.”

”Hei, yo, kul’en litt, ’a.” Det var Jonah Wizard, som kom slentrende fram som om han liksom skulle spille gategutt, akkurat som når han opptrådte i *Vil du være gangsta?* Ikke så lite latterlig, egentlig, siden han hadde omtrent en milliard på konto og bodde i Beverly Hills. ”Detta her er helt min greie, lissom.” Han klasket slippen sin i bordet. ”Lang over sporet mitt, ’a, kammerat.”

”Vi vil gjerne filme kappløpet,” la faren hans til.

”Nei,” sa herr McIntyre.

”Det kan bli topp TV,” sa faren. ”Jeg kan godt ta en prat med studioet om noen proserter –”

”Nei,” gjentok herr McIntyre. ”Dette er ikke underholdning. Det står om liv eller død.”

Herr McIntyre så seg om, og blikket hans ble hengende ved Amy.

”Er det flere?” sa han. ”Dere må velge nå.”

Det gikk opp for henne at det bare var henne og Dan som ikke hadde bestemt seg. De fleste av de førti gjestene hadde tatt pengene. Seks lag hadde tatt imot utfordringen – samtlige eldre eller rikere eller tilsynelatende langt bedre kvalifisert til å lykkes enn Amy

og Dan. Tante Beatrice glante stygt på dem, som en advarsel om at det var rett før hun slo hånden av dem. Ian smilte selvtilfreds. *Kanskje dere ikke var så viktige for gamla som dere trodde?* Og hun husket hva den irriterende søsteren hans hadde sagt: *Grace skjønnte simpelthen at de ikke var modne for utfordringen.*

Amy kjente ansiktet brenne av skam. Kanskje Kabraene hadde rett. Da Holtene snudde broren hennes opp ned, hadde hun ikke tatt igjen. Da Kabraene fornærmet henne, hadde hun bare stått der uten å få fram et ord. Hvordan skulle hun kunne takle et kapp-løp fullt av farer?

Da var det hun hørte en annen stemme inni hodet: *Deg skal jeg nok bli stolt av, Amy.*

Og plutselig var hun sikker: Det var dette Grace snakket om. Dette var det eventyret hun mente at Amy skulle oppleve. Og tok hun ikke denne utfordringen, kunne hun like gjerne kripe innunder en stein og gjemme seg resten av livet.

Hun så på broren sin. Visst var han irriterende, men de hadde alltid hatt en evne til å kommunisere bare ved å se på hverandre. Det var ikke telepati eller noe sånt, men hun visste hva Dan tenkte.

Det er masse penger, sa han til henne. Masser av superstilige baseballkort.

Mor og far ville ha ønsket at vi prøvde, svarte Amy med blikket. Det er dette Grace ville.

Jo da, men et Babe Ruth, et Mickey Mantle ...

Ian og Natalie blir dritsure, fristet Amy. Og tante Beatrice kommer til å få kattunger.

Det lokket fram et smil. *Babe Ruth kan vel vente litt, da ...*

Amy tok slippet hans. Sammen gikk de fram til bordet, og hun tok herr McIntyres sigarettener.

"Vi er med," sa hun, og så satte hun fyr på to millioner dollar.